

herra poolt seda luba sai ja linnas mitu pääwa ühe ulse eest teise käies lehta otsis, siiski ei juhtund ta teenistust saama. Kohatahtjaid oli palju rohkem kui kohaandjaid, ja mis Saakubile tööge fibedamat häda tegi, temal ei olnud viimast teeniütusest midagi tunnistuse kirja (attestati) ülesnäidata. Herra oli ütelnud, kui seda palus: „Walciähje ei tahă ma sulle mite firjutada, ja kui tõi ülespanen, siis oleks se sulle palju pahem, kui firjata teenistuse otsimine, kus ehitonneskaupa midagi wöid leida, ja häda õpetlusej elu parandates pikemalt leiwapalupest teenida, — aga viinakeldri wöti ei saagu jal enam sinu käte, fest sinu nödder tahtmine ei jõuaks seesuguse riisatuse waasta seisita, waid sa langelsid jälle wana pattu fammitasse tagasi.“ Saakub läks niisamati linnast loeu tagasi, ja kui ümberkaudused soidud ja kuulamised maal niisama osjata olid jäänud, ei olnud tal viimaks paremat nõu, kui pidid kewade ühe weise kõrksi koha endale päävarjuks wötna, sunni piika peale midagi paremat saaks leidma. Nõnda oli endine ühele mõisamees, kes pakutud päris koha ärapõlganud, kus surmani oleks wöinud elada ja aset lastele järeljäta pärandsel: ühekorraga junkru seisustest kõrsmiluks jaanud. Kuda ise wöite arvata oli sõigest kohtadesi kõrtsi koht temal sõige alwem, mis ta jal wöis etewöta. Mis mõisas herra hirm ei joudnud ärafeelata, se pat wöti suni pääw pääwalt ilta enam ülekat. Saakub walas kui peremees flaasi täis ja tegi kui wöteras täis walatud flaasi jälle tühjaks; wöti nõnda ühe topsikeste teise

järel aeatüütes ja meelee jahtufest, sunni topsikesed toobiks ja järgimööda anstruks fäswid, mis viimaks elamise huka saatid. Poed olid, kui linna soolist peasid, mõlemad ammetmeheks õpima läinud, õpimise aegal ja iljemine selli põlives, kui kodunt ellitatud lapsed, paljugi wana isa raha, foti tühendanud; aga siiski wöisid naad aega mõöda omale leiba teenida, kui märgjal maal isa fessu ei hakunud wedama, mis paraku! wanem sagedast laka paneb, kust lapsed iljemine wötarvad ja sedasama teed edasisöidavad. Isaga läks lugu ilta enam huka; ja kui ta mõni aasta iljemine silmab kinni pigistas, siis ei olnud kindrali herraalt päritud tuhat rublast ja pärast teenitud junkru valgast mite kopikat ülejäänuud, aga wölgä küllalte. Tema lesknaine pidi kõik weiset elamist ärapillutama, enne kui wölad said tasutud. Tema wanem poeg oli kui õpinud rätsepasel mõne aasta eest Peeterburi läinud, kust midagi pikemat temast ei kuulduud. Õde, ülemal nimetud pennisike mämsel, oli ka Peeterburi läinud, kuda rahwas rääkis, sellepärast, et kliit kõhu eest wäga kitsaks saanud; ta temast ei ole emale iljemine sõnumid tulnud, kas elab veel, ehit on surnud. Teine poeg, kes sadulsepa ametit õpinud, läis tük aega mõöda mõisasi maal tööl, sunni ammeti raskeks pani ja hõlpsamat põlwe läks otsima. Üht ja teist kordamiste etewötes ja katudes, mis ta pikemalt kusfil kinni ei pidanud, hakan ta viimaks isakombel wiina armastama, ja kuda fuulin — oli ta soldatiks äraantud. Rii oli liihidelt Konglamäe toa Saakubi ja tema laste lugu. Waen-